

джаючи; щоби однак молоко не стало сухе в водністі, треба конче побіч цвіклю давати нашу білковату, пряміром макуху. Масло від коров, годуваних цвіклою є тверде, біле й несмачне. Щоб тому за побічі, треба побіч цвіклю давати пісочні отруби, макухи або ріпак, бо ти пісні роблять масло м'яким. Як цвікла є перемерзда, то не треба її давати коровам, бо з того легко може худоба дістати катар кишок. Тому надгнілі часті бураків треба перед даванням худобі старанно по-різувати.

Робота коло кури в по-одиніках місяцях року.

(Дальше)

8 Серпень.

Число яєць цього місяця зменшується. Деякі кури починають вже пріти ся. В самій часі годі від кури сподіватись яєць, бо они переходять як би рід хороби. Усіте, що йшло на витворене яйця поселяється порослими піріями. Та хоч кури тепер не дають майже ніякої користі, треба їх кормити добре, щоб скоро поросли в пірі. Рано треба давати курам мішанину зерна і пшениці, ячменю, вівса, проса, та кукрулзі а опісля замінку. Замінка та повинна скласти ся з мучки мясної, мучки з риб, грису, льняних або конопляних макух, бульби та товченого дрівяного вугля. До води треба долити кілька капель вітроюлю зеліза. Вечером дати знов зерна. Чим лучше кури доглядаємо, тим скорше они вберуться в пірі. На пів нагі кури треба беречі від слотів. Коли годівельник заважав, що кури мають гризь, треба вливати до їх вівару з молодою корицею дубовою. Яйця саме тепер добре переховувати та консервувати на будуще. Молоді кури треба добре кормити, бо вже внедровані будуть нести ся.

9 Вересень.

Кури дальше піряться. Треба проте додати їх так само як в серпні. Кури мають нахил до хороби, треба проте вичистити курник, в якім они почують. В ясний, теплий день вийти з рана курник ванном а сідала вимити горячим лугом та опісля 5 процентів кроліною. Через день постиврати вікна і двері, нехай усе повисихає, а під ніч загнати кури до курника. Деякі раси курів починають нести ся. Годівельник повинен подбати, щоби молоді курки несли перші яйця не денебудь, а лише в призначених на се гніздах. Хто хоче а вміє, може каптунити півні. Курам що заживуть свободи доволі, можна зменшити скількість корму бо в природі мають они недостатком зерна, насіння копохель та ріжного рода насіків.

10. Жовтень.

Кури ще піряться. Курник треба забезпечити на зиму. Пам'ятаймо на то, що і кури відчувають студінь так само як і чоловік. Кур-

ники повинні бути теплі, сухі і цільні. В зимі голодний тіхр чи куна старається конче дістатись до курій, тож поки ще час і тепло по направляйте курники. Треба також подумати про місце, де би кури в слоту і в студіні могли свободно порпатись. Курій, яким вже три роки минуло, треба поуєвати з годівіль. Тенерішні понурі, студені, слітіві дні пособлюють ріжного рода хоробам у дробу. Годівельник повинен що вечери свої кури оглянути. Кури набурені, искулені треба сейчас відліти і або лічити або побити. Позаяк в природі находять кури щораз менше черваків та насекомів, треба до їх мішати їм що раз більше мясної муки, або мелених костей.

БАЙКИ. Для дітей.

(Переповіджені Л. Селянським за 1. діялем Фонтеном.)

Віче щурів.

Перечитайте собі веселу байку за віче щурів. А може ви не знаєте, що тут є „віче“? Віче се є многолюдна нарада. Як богато людей зійде ся на нараду, то її називають вічем. Отже на таке віче зібрали ся щури. А для чого зібрали ся, послухайте:

Один кіт, іменем Мурличка, страшенно нищив щурів. Грозила їм цілковита загада. Они стерегли ся його, мов огню. Та помимо цього не було дня, щоби Мурличка не задусив бодай одного з них. Они називали його гайдамакою, опришком, чортом. Они проклиали його з цілої душі, але то всього нічого не помогало.

Одного дня зачарітили щури, що їх заклятий ворог вибрав ся в іншу сторону на розбій. Отже скористали із сїї нагоди і зібрали ся в безпечнім місці на віче. Сейчас вибрали старого, поважного, Костогриза головою вічи і зачали нараду над своїм лихом.

— Братя! — сказав головою до зібраної громади. — Ви бачите самі, що нам грозить загибель від людого Мурличка. Радьмо для того, що дійти. Ви прецінь таож бували у съвіті. Є між вами такі, що на кораблях і моря перепливали і Америку видали. Отже радьте, що нам чинити, щоби дальшому розбою Мурлички положити кінець.

На сю промову виступив Сирій і попросив о голосі. А коли голова уділив йому голосу, він говорив так:

Любі товариши і братя! Всі наяві біда походить з відті, що ми не можемо знати, коли і звідки наш ворог на нас нападе. Боми як біжимо, то під нами аж земля дуднить. А він, котяга, ходить так тихонько, закрадає ся так неспостережено, що ми і не счуємо ся, коли опинимося в його лабах. Отже моя рада така: Привяжім йому

на шию дзвінок! Бо зважте лише! Коли він буде до нас зближати ся, то дзвінок нас остереже. А ми тоді щусті! в діру і будемо безпечно. Нехай Мурличка і чорта зість, а таки нам нічого в дірі не віде. Для того я ставлю внесене: при вязати Мурличці дзвінок до ший — чим скорше, тим ліпше.

— Славно! — запищали щури і пlesкали в долоні з великої втіхи. Деякі обнимали і пілували мудрого Сирія за його лотенку раду. А інші аж розплакалися побажанем доктора. „Вистав добре його!“ сказав доктор. Дівчина похитала головою й каже: „Я не можу більше виставити бо він привязаний на заді.“

Коли ж відтак настало тишина, промовив голова:

— Ся рада справді хосенна і счастенна. Але хто з вас, братя, возьме на себе обовязок привязати Мурличці дзвінок?

— Я думаю, що як хто порадив, так повинен і зробити, — обізвав ся щур Шпеничний.

— Ба, я би від сего не відмагав ся, — відповів Сирій, — але самі бачите: я вже старий, таї ще на ногу храмаю. До такого діла треба молодого і живівішого ніж я.

— А ну, молодці! зголосуйтесь ся! кликав голова віча.

Та надармо кликав і захочував до съвітого діла. Кождий відмагав ся і викручував ся ся, як міг від сего обовязку. Деякі навіть відповіли, що они не дурні наражувати себе на видчу смерть.

Вкінці порозігали ся всі, а на вічу лишив ся сам голова і сказав до себе: „Не шугу вигадати мудру раду, але її виконати — оте штука!“

СЪМІШНЕ.

ОБІВСЯ.

Один раз москаль стояв у селянину на кватирі, діжали съвітого вечера. Стали вечеряти, страва була добра і волю, чого москальви на кватирі не часто трапляється. Він діпав і обів ся. Полягали спати; москальви не дає її заснути, качається ся, ве влєже (живіт болить). От він тоді й питаеть ся селянин: „Хаззин, чого у вас ділують бику, когда обеща?“ (Бач стидно казати, що сам обів ся та ве влєже). А селянин і каже: „взьмем батіг та добре прогоним, то воно усе їй пройде“. Москаль тоді каже: „нельзя-лихазяні, и мені так сділать?“

„Чом нельзя? можна, ході на двір!“ Узвів селянин батіг, вийшли на двір, тоді давай чистити москаля по жижках так, що той аж підскакує. Як же вже москальви дойняло добре то він тоді: „хаззин, ти не бий, а только помахавай, я сам буду бігати!“

Ішла мама до міста і наказує свою чотирох річну донечку: „А памятай Юлю

на шию дзвінок!“ Бо зважте лише! Коли він буде до нас зближати ся, то дзвінок нас остереже. А ми тоді щусті! в діру і будемо безпечно. Нехай Мурличка і чорта зість, а таки нам нічого в дірі не віде. Для того я ставлю внесене: при вязати Мурличці дзвінок до ший — чим скорше, тим ліпше.

— Повернувшись з міста, дивиться ся, а цукор, що купила вчора за кводра, усльої на підлозі. „Ну дивись Юлюсю яка ти нечіна. І чому ти рухала цукор?“ — „Я мусіві рухати. Я бавившися собі не півакана!“

Привів чоловік свою п'ятирічну донечку, що дуже кашляє, до дохтора. Дохтор сказав їй показати язик. Вона показала, але не побажанем дохтора. „Вистав добре його!“ сказав доктор. Дівчина похитала головою й каже: „Я не можу більше виставити бо він привязаний на заді.“

Побожна громада.

Новий съвіщеник, бачить, що при збиранию жертв в церкві ледво кілька центів приходить. Зажурений тим радить ся старшого брата, що робити.

— Ваш попередник для приміру, всегда перший давав кводра на тацу.

Съвіщеник визяє собі той прімір до серця і найближчої неділі положив на тацу два кводри. Але яке велике було його здивоване, коли старший брат принес заledво пару центів, а по кводрах ані сліду не лишилось.

— Тож я положив сам два кводри — говорить обурений съвіщеник.

— Ба, а хто робить так по дурному! Треба було зробити так, як робив ваш попередник; треба було оба кводри приліпiti до таці, то ніхто-б'их не потягнув.

В школі.

Учитель: — що зробиш Івасю, що станеш кому на ногу?

Івасю: — Переопрошую.

Учитель: — добре сину, а що-б'ти зробив, що тобі за перепрошене дав хтось ніклія?

Івасю: — стану йому на другу ногу щоби другого ніклія отримати.

Хто старший?

— Чи є при маринарці старша ранга від адмірала?

— Є, жінка адмірала, бо вона всегда розказує своїм чоловікові.

— Мамо, питаете дитина, чи наша служниця може видіти вночі, як є темно?

— Ні. А чому питаете?

— говорити мама.

— Во вчера вечером, як не було съвітла в хаті, вона каже до тата: о, ви нині знов не голені..

Салдат і леміш.

Український салдат у хаті на леміш тай сковав у ранець, а жінка питаеть: — „Де, чоловіче, леміш?“ — „А там де небудь, хай завтра у ранці найдем“ — А салдат почуте: „Вот щельма, как это он узнал, що що леміш у ранці? он колдуун!“ та той леміш з ранця і положив.

Розумний пінчик.

Привів дідич раз на съві-

та

Ізі школи сина

І не може натішитись,

Що вчена дитина.

Раз здібас гуменного

I тому хвалить ся!

„Ого, каже, мій синочок,

Як у школі вчити ся!..

Та і розум, що за розум!

Як тобі, Іване?..

— А міні то щось нетак

то

Здається ся, мій пане!

Bo як би наш паніч мали

Розумілу до волі,

Ta нічого ім би було

Вчити ся у школі!

SAVOY HOTEL

C. F. HERBERT, власник.

MAIN Str. напроти С. P. R.

Станція і вікт \$1.00 денно

Добрі вина, лікері і цитари.

Для бордінгів все по спеціальніх цінах, а для дітей за половину ціни.

Отворено в день і вночі.

Телефон: GARRY 4458.

Ontario Hotel

858 MAIN STR.

Phone: St. John 605.

Jas. Hennessy, Prop.

Коли хочете винити велику склянку